

[Erhard Jakobsen]

det, som jeg kalder den store krise: i virkeligheden retter flere og flere u-lande nu deres angreb ikke imod de kapitalistiske arbejdsgivere, men mod fagforeningerne.

For nylig på en konference i et af Lomé-landene sagde en repræsentant for et u-land rent ud: det, der er i vejen, er, at lønningerne i Vesteuropa er for høje, derfor kan vi aldrig komme ind, for vi vil jo producere så billigt, at vi trænger de andre ud. Det er problemet, og derfor er det fagforeningerne, der får det store problem med, om u-landshjælpen skal være effektiv. Det er dem, der skal tillade eksport af varer, der ikke koster tilnærmelsesvis, hvad vore varer koster. Jeg siger ikke dermed, at lønningerne skal ned, men man skal bare være klar over, at man ikke skal angribe monopolkapitalismen og finde løsningen dér. Man skal være klar over, at det er den vidt forskellige standard i såvel lønninger som levevilkår, der gør, at problemerne er næsten uløselige. Og man skal i hvert fald lade være med at inddrage politiske sympatier, støtte kommunistiske bevægelser osv., for så bliver det umuligt at vinde forståelse i den danske befolkning.

At vi skal give folk noget at spise, kan alle forstå, og at vi skal producere og sælge industrivarer, som vi har rigeligt af, kan alle forstå, men at folk sendes ud for at instruere og på forskellig måde støtte oprørsbevægelser, vækker mistillid og mistanke, og det er der god grund til.

Jørgen Junior (FP):

Jeg har fæstet mig ved forslaget om hjælp til Namibia, og da vil jeg egentlig godt stille et par spørgsmål, for jeg synes nok, at de bemærkninger, hr. Erhard Jakobsen kom med her, bragte denne sag ned, hvor den hører hjemme.

Udenrigsministeren udtalte, at man fulgte det bærende princip om ikke at tage hensyn til politiske forhold, men det er jo ikke tilfældet ved dette forslag om 5 mill. kr. til Namibia. Man vil forud for Namibias uafhængighed til namibianere uden for Namibia give 5 mill. kr. for at forberede deres genbosættelse i landet. Hvis man har den mindste smule anelse om, hvad der foregår uden for Namibias grænser, ved man, at der er 6.000 Nujoma SWAPO N-extern. Der er nemlig tre forskellige slags SWAPO-grupper. Der er

6.000 soldater og 14.000 civile, som er udenfor. Det er åbenbart dem, der skal have disse 5 mill. kr. Der er også 1.000–1.500 SWAPO-folk, der sidder i koncentrationslejre i Zambia, fordi de ikke støtter Sam Nujoma. Er det ikke at tage stilling? Hvorfor i alverden vil man ikke, når man nu endelig beslutter sig til at give 5 mill. kr. til Namibias selvstændighed, give til alle de dele af den namibianske befolkning, som ønsker at deltage i et demokratisk valg? Og hvordan kan man egentlig – det vil jeg godt spørge udenrigsministeren om – forud for Namibias uafhængighed bevilge et beløb, når man ikke aner, hvornår Namibia bliver uafhængigt? Hvem siger, at Sam Nujoma har i sinde at deltage i et valg i maj-juni? Der er ikke mange af dem, der har noget som helst begreb om det, der tror det.

Svend Andersen (Rosk.a.) (FP):

Udenrigsministeren oplyste os om, at minister uden portefølje Lise Østergaard var i Afrika i øjeblikket, og jeg kommer sådan set til at tænke på et medlem af dette ting, hr. Erhard Jakobsens udtalelse om, at hver gang en tidligere udenrigsminister kom hjem, var han så glad for, at denne udenrigsminister åbenbart ikke havde erklæret krig over for et andet land. Vi andre ville være meget glade, hvis minister uden portefølje Lise Østergaard bare en enkelt gang kunne komme hjem fra sine rejser uden at have brugt et meget stort antal millioner kroner, men det sker nok heller ikke denne gang.

Udenrigsministeren sagde, at folketinget havde besluttet denne bevilling for 7–8 måneder siden. Det er rigtigt, men den bevilling, som folketinget har besluttet, er en rammebevilling på 445 mill. kr., og dette beløb skal man altså nu forsøge på at udmønte i konkrete bevillinger. Det, som vi syntes der var en rimelig anledning til, var ud fra disse konkrete aktstykker at få en debat om alle de mange, mange problemer, der ganske klart fremgår heraf.

Vi ønsker f. eks. diskuteret, om man overhovedet kan have en nogenlunde rimelig kontrol med de penge, som overlades til lokale omkostninger, som det hedder, inden for de konvertible lån. Det er i nogle af aktstykkerne ansat til 25 pct. Man har ligesom indtryk af, at man bare har sagt: uanset om